

MATURALNI GODIŠNЈAK

GENERACIЈA 2025. /2026.

IMPRESUM

NAZIV: MATURALNI GODIŠNJAK 2025./2026.

IZDAVAČ: Gimnazija A. G. Matoša Vijenac kardinala A. Stepinca 11, 31400 Đakovo

ADRESA: Vijenac kardinala A. Stepinca 11, 31400 Đakovo

ZA IZDAVAČA: Zlatko Mrkić, ravnatelj

GLAVNA UREDNICA: Lorena Ljepotić, 3. b

ZAMJENICA GLAVNE UREDNICE: Ivona Petrović, 3. b

FOTOGRAFKINJE: Ivona Petrović, 3. b, Lorena Ljepotić, 3. b

NASLOVNICA: Tena Kirchmayer, 4. a - prva nagrada na natjecanju Geometrijske škole Stanka Bilinskog.

NOVINARI: Lorena Ljepotić, 3.b, Nina Mandarić, 3. b, Ivona Petrović, 3. b, Stela Brandis, 3. b, Iva Đapić, 3. c, Begzada Medžiković, 3. c, Rita Plavčić, 3. c, Iva Slobodanac, 3. c, Iva Sukačić, 3. c, Lina Šabani, 3. c, Nika Zorić, 3. c, Marina Hrga, 3. c

VODITELJ NOVINARSKE GRUPE: Miro Šola, prof.

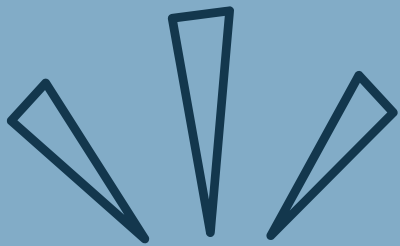

Drage maturantice i maturanti,

pred vama je godišnjak koji će sačuvati uspomenu na jedan važan dio vašega života. U njemu nisu samo fotografije i zabilježeni događaji, nego i godine provedene zajedno, trenuci učenja, prijateljstva, izazovi i sve ono što je obilježilo vaše srednjoškolske dane. Iza vas je razdoblje u kojem ste mnogo toga naučili, ne samo iz knjiga i učionica, nego i kroz svakodnevne susrete, iskustva i odnose s drugima. Odrastali ste, sazrijevali i postupno gradili svoj put. Bilo je lijepih i lakših trenutaka, ali i onih zahtjevnijih, koji su vas učili strpljenju, odgovornosti i ustrajnosti. Pred vama su sada novi izbori i novi počeci. Želim vam da na tom putu sačuvate vjeru u sebe i da s povjerenjem gledate prema onome što dolazi. Siguran sam da svatko od vas u sebi nosi sposobnosti, snagu i vrijednosti koje će mu pomoći da pronađe svoje mjesto i ostvari ono što želi. Škola nije samo mjesto u kojem se stječe znanje. Ona je i prostor u kojem učimo živjeti s drugima, poštovati, pomagati, razumjeti i zajedno rasti. Upravo su te vrijednosti ono što ostaje trajno i što vas prati i nakon završetka školovanja. Hvala vam što ste svojim radom, zalaganjem i prisutnošću bili dio života naše škole. Svaka generacija ostavi svoj trag, a vjerujem da će i vaša ostati zapamćena po onome što ste zajedno gradili tijekom ovih godina. Želim vam mnogo uspjeha, zadovoljstva i sreće u svemu što je pred vama. Neka vas prate hrabrost, mir i vjera u vlastite mogućnosti.

S vjerom u vas i vašu budućnost,
ravnatelj

4. a

Spomenka Hardi, prof.

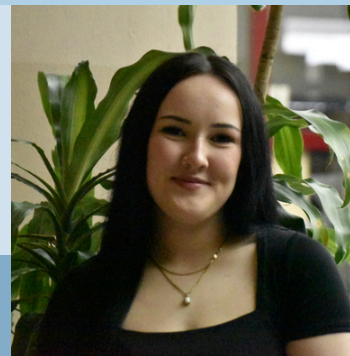
Ivana Škegro
Oreo double
cream.

Antonia Tokić
Oreo double
cream.

Ante Biuk
Šta ima za jest?

Barbara Bušić
Nemamo bus.

**Elena Cvitković
Dujmić**
Kasnio nam bus.

Eva Gorjanac
Izgleda da
je...uteko.

Elena Krstevski
Nitko od nas nebi
trebao da šeta
sam...

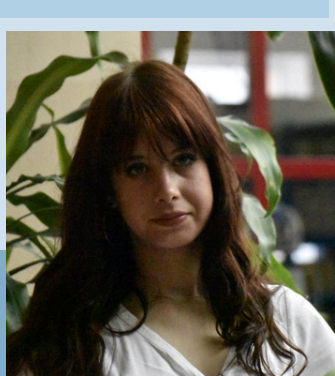
Fran Čapo
Branit ću se
šutnjom.

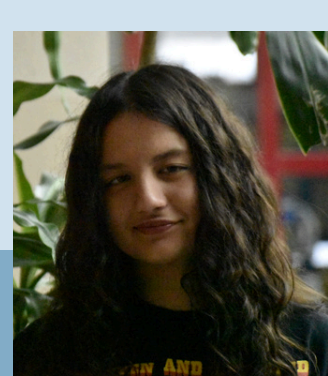
Filip Horjan
Neće grom u
koprive.

Gregor Barna
I tako...gdje ćemo
za Novu?

Lucija Perić
OMG!!

India Funarić
Država, to sam ja.

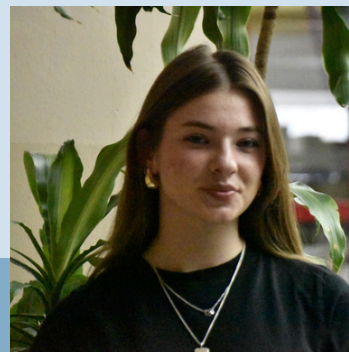
Stjepan Jančikić
Biolože.

Maja Sučić
Oreo double
cream.

Matej Jakobović
Bez komentara.

Riana Rončević
Oreo double
cream.

Roko Tadić
Nije zlato sve što
sja, sja i tepsija.

Tena Kirchmayer
"Nothing else
matters."-Metallica.

Tara Josipović
Oreo double
cream.

Sara Svalina
"Saro, ti si samo
fizički prisutna".

SVIMA SMO POZNATI KAO NAJBRBLJAVIJI 4. A!

Prošlo je puno vremena od 5. rujna 2022. kad smo prvi put došli u gimnaziju. Tihi, mirni, povučeni, svi oni pridjevi kojima nas više nitko ne bi opisao. Svima smo poznati kao najbrbljaviji 4. a. Uvijek su se na nas žalili u zbornici i razrednici, ali na kraju svi priznaju da smo im predrag.

Kad uđete u A razred, odmah druga klupa do zida sjede Gregor i Čipa, koji se navodno zove Stjepan. Njih najbolje opisuje činjenica da na kraju godine svoje knjige mogu prodavati kao nove jer ih nisu ni taknuli. Nikad ništa nisu naučili za ispit, nego se samo okrenu u klupu iza, gdje sjede Tara i Maja i kažu: "Pričajte sve što znate." Tara je svaki put dobre volje i ona je osoba koja svakog može oraspoložiti i uljepšati mu dan, a Maja je više vremena provela na sportskim natjecanjima, nego u školskoj klupi. Iza njih sjede Ivana i Antonia. Ivana je bez dlake na jeziku te nas je spasila svaki put kad smo pisali test iz fizike objašnjavajući gradivo cijelom razredu. Antonia je potpuno druga priča. Njoj je najdraže kad mora izostati zadnjih nekoliko sati iz škole jer ima odbojkašku utakmicu. Iz naše učionice uvijek se čuje smijeh, a najglasnije su Elena i Barbara. Osim smijeha zna se čuti i frula, a to njih dvije ometaju Antu dok pokušava naučiti za ispravak iz povijesti. Možda bi i naučio nešto da ima svoju bilježnicu, ali ne. On i Sara dijele jednu tako da on piše na desnu, a ona na lijevu stranu. Većinom je ta njena strana prazna jer uvijek mora na zbor ili na nastupu Tene. Ispred njih sjedi Lucija, naš najveći borac za pravdu i osoba čije će nam legendarne izjave uvijek ostati u sjećanju. Pokraj nje sjedi Riana, zaljubljenica u brzinu i motore koja najviše vremena provodi u teretani ili čitajući mange. Dobro raspoloženje uvijek vlada u zadnjoj klupi do prozora. Nikad nismo znali što će Roko i Filip ponijeti u školu. Nekad je to bila bušilica, nekad toster, a nekad je to znalo biti i kuhalo. Klupa ispred njih su Eva i Elena. Eva je veliki Game of Thrones fan te osoba iznimno ozbiljna i ambiciozna kad dođe do njene budućnosti, ali zato s Elenom najneozbiljnija osoba na satu. Elena također obožava knjige i odlično piše, podsjećajući na Jo March iz knjige Male žene. Ispred njih sjede Tena i India – djevojke koje su četiri godine gimnazijskog školovanja provele crtajući projekte iz povijesti. Tena se osim toga bavi karateom, a India je najveća obožavateljica glazbe koju možete naći. I kao šećer na kraju, u prvoj klupi do profesora, sjede Matej, naš youtuber i informatičar, kojeg svi bolje znamo pod nadimkom Galaxy Wolfer i Fran, dečko velika srca i još većih trepavica, veliki znalac životinjskog svijeta i miljenik svake bake u Đakovu. Nakon 22. svibnja 2026. svatko će od nas otići u svom smjeru. Razbježat ćemo se po Hrvatskoj, svatko na svoj fakultet, no zajedničke uspomene koje smo stekli te sjećanje na gimnaziju pratit će nas kroz cijeli život.

Na početku našeg zajedničkog puta bilo je i uzbuđenja i neizvjesnosti s obje strane, onih tihih promišljanja hoćemo li se snaći, razumjeti, povezati i zajedno rasti kao razred. Godine koje su uslijedile, pokazale su da su te prve sumnje bile tek početak jedne lijepe priče. Upoznavali smo se, učili jedni od drugih, smijali se, pjevali, plesali, ponekad i ljutili, ali smo se iz godine u godinu sve više zbližavali. Često smo razgovarali o različitim temama i nije bilo učenika u razredu koji nije želio izraziti svoje mišljenje i argumentirano iznijeti svoje viđenje stvari. Iza nas su godine učenja, odrastanja i izazova, a sve su pratili i mnogi lijepi trenuci. Posebno ću pamtiti naša putovanja i zajedničke uspomene - trenutke kada smo, daleko od učionice, bili opušteni i sretni. Upravo sam se tada uvjerila koliko su učenici 4. a razreda zapravo zreli i odgovorni mladi ljudi. Kako smo se s vremenom bolje upoznavali, otkrivala sam ono najvrjednije u svakome od njih. Upoznala sam mlade ljude koji razmišljaju razborito i kritički, koji puno čitaju, promišljaju svijet oko sebe, postavljaju pitanja i ne zadovoljavaju se površnim odgovorima.

Upoznala sam mlade ljude koji razmišljaju razborito i kritički!

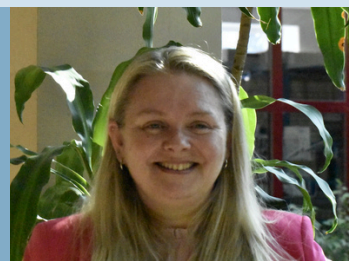
Otkrila sam i njihove brojne vrline i talente — ljubav prema umjetnosti u svim njenim oblicima: glazbi, plesu, filmu, slikarstvu i pisanju, ali i prema vrtlarstvu, izraženom poduzetničkom duhu te zanimanju za sport i izvrsne rezultate koje su u njemu postizali. Sve te vrline i talente nesebično su koristili, pridonoseći promicanju i ugledu svoje škole. Oduševljavali su me svojim smislom za humor i bezbrojnim kreativnim idejama, kojima su svemu što rade davali osobni, prepoznatljiv pečat. Pokazali su da se pravo znanje ne mjeri samo formulama i definicijama, nego radoznalošću, maštom i kreativnošću. Ponosna sam na ono što su danas i iskreno zahvalna što sam imala čast pratiti ih na dijelu puta koji ih je oblikovao, osnažio i pripremio za nove izazove, odluke i snove koji su pred njima. Sada je došlo vrijeme da rašire svoja krila i polete prema vlastitim snovima. Puštam ih dalje s osmijehom, znajući da odlaze potpuno spremni za nove životne avanture i pobjede.

4. b

Silvija Profusek,
prof.

Barbara Lučić
Hakuna matata.

Alen Matanovac
Mahi mahi mahi
mahi mahinalno.

Anja Čurić
Legenda kaže da još
hodam do škole.

Ema Bačić
Kasnit ću malo.

Elena Kristek
Znala sam.

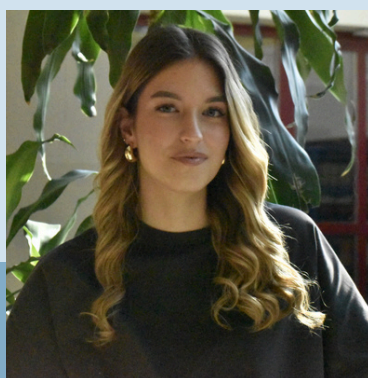
Fran Mandarić
Nije pipno kupus.

Fran Čališ
Bizi bi.

Kiara Petric
Kiara, hoćeš nam reći
što je smiješno?

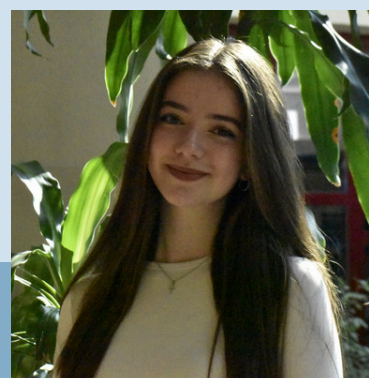
Iva Fekete
Oćete bit u tiktoku?

Lara Sučić
Sve je ovo propaganda.

Petra Kočiš
Ne kočim.

Lucija Petričević
Aj na kavu.

Marija Lacković
Šta, nisam čula?

Matea Vomš
Za koliko zvoni?

Melani Skender
Da ponese
skendeleriju?

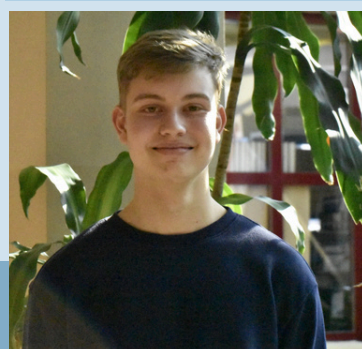
Tea Vinković
Dominacija.

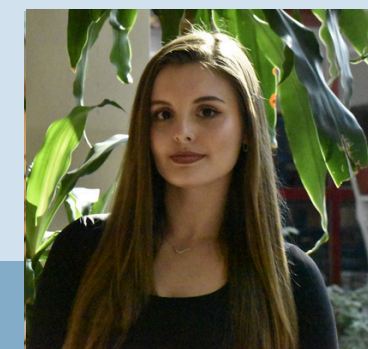
Toni Lokas
Sve se zahuktalo s
tendencijom da se još
više zahuktava.

Vito Blažević
Prvo pahuljice onda
mlijeko.

Viktor Kladarić
That's what she said.

Valentina Gregačević
A, nee mogu glasnije.

Rijetko se dogodi da jedan razred u sebi spoji sve ono čemu se jedan razrednik nada – znanje, zajedništvo, odgovornost i onu tihu, nenametljivu posebnost. Upravo takav bio je 4. b razred: nenametljiv na prvi pogled, a zapravo izniman u svakom smislu. Dvadeset učenika, četiri godine, i gotovo besprijekoran opći uspjeh – uz tek poneku četvorku koja je valjda zalutala, čisto da statistika ne postane dosadna. Od samog početka bili su jedni drugima najveća motivacija: tihi, povučeni, samozatajni... onaj tip razreda za koji bi netko sa strane rekao: „Ma ovi ništa ne pričaju, sigurno ništa ni ne znaju!” A onda dođe test – i nastane šok. Priznajem, nakon prve dvije provjere znanja ozbiljno sam razmišljala o tome imaju li neku tajnu metodu prepisivanja koju još nisam otkrila. I ne samo ja već i drugi nastavnici u zbornici. Toliko vrlo dobrih i odličnih ocjena na jednom mjestu činilo se jako sumnjivo. No, kako su mjeseci prolazili, postalo je jasno – ne prepisuju, nego jednostavno znaju. I to jako dobro znaju. Trećinu opravdanih sati uredno su “potrošili” pod kategorijom “ostalo”, što je u slučaju 4. b značilo – natjecanja. Iz matematike, jezika, povijesti, geografije, sporta... gdje god se moglo pokazati znanje i vještina, oni su bili tamo.

Oni znaju kad se treba smijati, a kada biti ozbiljan!

A kao da to nije dovoljno, gotovo pola razreda još je stiglo i zapjevati u školskom zboru. Na putovanjima su bili jednako impresivni kao i u učionici – držali su se dogovora, odgovorno i zrelo, i s nevjerojatnom lakoćom prihvaćali sve što sam predložila. Dobro... gotovo sve. Ideja da za Norijadu budu u kostimima drvenih bojica ipak nije prošla. No, iskreno, to im i ne zamjeram – jer su ove četiri godine ionako oslikali najljepšim bojama koje sada nose sa sobom u budućnost. Ono što 4. b čini posebnima nije samo uspjeh. To je način na koji funkcioniraju kao razred: bez svađa, bez drame, s međusobnim poštovanjem koje se ne može naučiti iz udžbenika. Nesuglasice su rješavali razgovorom, podržavali su jedni druge i zajedno rasli. Odgovorni, zreli i – što je možda najvažnije – dobri mladi ljudi. Bili su tih razred koji je govorio djelima. I možda nisu uvijek bili najglasniji na hodnicima, ali su zato bili najglasniji u rezultatima. Razred koji je znao kada se smije – i to iskreno i od srca – a kada treba biti ozbiljan i predan radu. Želim im da takvi ostanu i dalje: znatiželjni, uporni, međusobno povezani i svoji. Ostatak će mi u najljepšem sjećanju upravo po toj ravnoteži: razumjeli su šalu kad smo se šalili, a ozbiljnost prihvatili onda kada je to bilo potrebno. 4. b je razred zbog kojeg sam vrlo ponosna... i koji mi je, usput, malo podigao standarde za sve buduće generacije.

Njegujte znatiželju, budite otvoreni za nova iskustva!

Tijekom ovih godina imali smo privilegiju hodati uz vas kroz razne izazove – osobne, međuljudske, školske i životne. Svaki razgovor, svaka zabrinutost i svaka mala ili velika pobjeda podsjećali su nas da ispod ocjena, obveza i očekivanja stoje mladi ljudi s vlastitim snagama, strahovima i snovima. Svaki od vaših razreda nosio je svoju posebnu energiju – neki su bili glasni i puni smijeha, neki tihi i promišljeni, neki posebno angažirani, a neki su povezivali druge i stvarali osjećaj zajedništva. Upravo u toj raznolikosti vidjela se snaga vaše generacije. Želimo da sa sobom ponesete vještine koje ne pišu u svjedodžbama: sposobnost da pitate za pomoć, hrabrost da budete iskreni prema sebi, poštovanje prema drugima i vjeru da imate pravo na vlastiti put čak i kad nije savršen ili ravan. Pred vama je novo poglavlje. Neka vas ne plaše pogreške – one su normalna stanica na putu do uspjeha. Vjerujte sebi, čuvajte odnose koji vas grade i budite nježni prema sebi na putu koji je pred vama. I kada vam se učini da ne znate kojim putem krenuti, sjetite se da odgovori ne moraju odmah biti jasni. Dopušteno je istraživati, mijenjati smjer i učiti kroz iskustvo. Vašu vrijednost ne određuje jedan izbor, jedan uspjeh ili jedan neuspjeh. Okružite se ljudima koji vas podržavaju i ne zaboravite biti takva osoba i drugima. Njegujte znatiželju, budite otvoreni za nova iskustva i dopustite si da zastanete i prepoznate koliko ste već postigli. Gdje god vas put odvede, nosite sa sobom ono najvažnije – sebe, jer to je uvijek dovoljno za novi početak.

Sretno u svemu što dolazi!

Psihologinja Josipa i pedagoginja Ivana!

NAJBOLJI SE MOŽE BITI I BEZ DIZANJA PREVELIKE PRAŠINE!

Kažu da je tišina zlato, a ako je to istina, naš razred je onda rudnik. Dok su drugi hodnicima širili buku, mi smo u učionicama održavali razinu mira koja je profesore često izbacivala iz takta. „Ne želite pričati.“ – bila je rečenica koju smo čuli češće od zvona za kraj sata. Ali neka ih ne zavara naša šutnja; nismo mi šutjeli jer nismo znali, nego smo mudro čekali da izvuku odgovore iz nas. Za rezultat istaknuli smo se kao razred koji je svake godine imao najveći prosjek na školi, a također moramo se pohvaliti i s najmanjim brojem izostanaka. Mi smo dokaz da se može biti najbolji i bez dizanja prevelike prašine. Naš razred čine: Ema Bačić – Naša druga profesorica povijesti. Svaki puta prije početka nastave, Ema ode do profesorskog stola kako bi vidjela kakav je osjećaj voditi nastavu. Moglo bi se reći da ona toliko voli povijest jer uvijek kasni na prvi sat, a dok dođe u školu prestanak glazbe (zvona) već je daleko u povijesti. Vito Blažević – Sportski duh razreda. Dok on na terenu gine za golove, na nastavi prakticira posebnu tehniku „spavanja otvorenih očiju“. Energiju čuva za utakmice, a školsku klupu koristi kao najbolji jastuk. Fran Čališ – Zdravko Čolić pjevao je „Ti si mi u krvi“, a Fran može pjevati da mu je kemija u krvi. Jedan pogled na zadatak dovoljan je da ga riješi dok ostatak razreda uzdiše jer nikome ništa nije jasno. Fran je osoba koja je nedvojbeno najviše puta spasila razred od e-dnevničkog slučajnog odabira svojim javljanjem na čemu mu je b razred iznimno zahvalan. Anja Ćurić – Ako ste u protekle četiri godine čuli glasne visoke tonove u školi, to je bio Anjin smijeh. Nju mogu nasmijati razne stvari, a ona nas uvijek nasmije kada pita profesore da nas ne pitaju, tj. da odgode test, a oni pristanu na to, ali i kada odgovara povijest pa kaže za „negativce“ da su bili zločesti. Iva Fekete – I danas smo ovdje sa... s modnom ikonom 4. b razreda. Iva svojim outfitima, unosi modni vjetar među nas Ako nije u lijepoj odjeći vjerojatno nosi košarkaški dres i zabija trice (odnosno ne zabija) ili je u ulozi content kreatorice za TikTok gimnazije. Od njoj dragih stvari može se svakako izdvojiti i povijest – ali ne brini Iva, više nikada neće biti ispravak.

Valentina Gregačević – Najtiša, ali ne i najmirnija osoba u razredu. Uz Valentinu, ne trebate znati raspored zvonjenja jer će ona uvijek izjuriti iz razreda čak i prije nego što zazvoni. U našem tihom razredu, svakako se istaknula mnogobrojnim javljanjima na satu – pogotovo iz biologije. Viktor Kladarić – Naš blagajnik i čovjek od povjerenja koji je sigurno čuvao novac za sve one puste ekspedicije na koje smo trošili novac. Učionica bi redovito „orila“ kad god bi Viktor ušao u burnu raspravu s Larom. Kod njega se nikad ne zna što je češće prilikom odgovaranja; točni odgovori ili onaj njegov autentični smijeh jer njemu je jednostavno sve što profesori kažu iskreno smiješno. Petra Kočiš – Za Petru vrijedi ona poslovice „Sitna, ali dinamična“. Iako najniža u razredu, zadnju klupu srčano je branila sve četiri godine. Osim u branjenju klupa, Petra je srčana i kada je riječ o pjevanju stoga ne čudi da pohađa gimnazijski zbor, ali i ŽVS „Opančice“. (Ne brinite, Petra ima i druge obuće osim opanaka.) Elena Kristek – Zнала sam, riječi su koje Elena izgovori svaki puta kada ju e-dnevnik otvori za odgovaranje. Osim što zna kada će biti prozvana, također zna kada profesor/profesorica neće pitati te tako unosi mir u uspaničeni razred. Elenu ćemo svakako pamtit, a pamtit će ju i teta iz pekare po četiri godine istom doručku – kifli i pizzi. Marija Lacković – Naša folklorišica Marija vrti se u kolu jednako brzo kao što pocrveni od smijeha kad s Kiarom krene u „ozbiljne“ razgovore pod satom. Jednom kad se krene smijati teško joj je prestati pa se nerijetko premjesti u drugu klupu, ali ne predaleko kako bi ipak uspjela čuti još koju Kiarinu foru. Toni Lokas – Ako Tonija nema u klupi, ne tražite ga na kavi, nego u knjižnici. Tamo se vješto skrivao od riječi na njegovom „omiljenom“ jeziku – njemačkom, pomažući knjižničaru urediti i konvertirati prestare datoteke. Naš stručnjak za sve i svašta – osim za "der, die, das". Barbara Lučić – Barbara nije pokazivala milost školskim jabukama. Pojela ih je više nego ostatak škole zajedno, ali u posljednje vrijeme ih ne jede toliko često jer su joj kako kaže „presirove“. Barbara je ovom, ali i mnoštvom drugih izjava nasmijavala sve koji su bili u njezinoj blizini kada ih je „provaljivala“. Te izjave čak imaju i svoje ime – barbarizmi. Fran Mandarić – Da gimnazijsko obrazovanje traje pet godina Franov mandat bio bi jednak kao i mandat predsjednika Republike. Sve četiri godine obnašao je dužnost predsjednika zbog koje se morao boriti za interese razreda, ali i unositi mir među nas kada je to bilo potrebno i to naravno demokratskim putem, svima nam omiljenim – anketama.

Alen Matanovac – Šokadiju, voli vrlo, činjenica. U vječnim je raspravama s Larom „Je li bolje biti Šokac ili Švaba?“, a čini se da na to pitanje nikada nećemo dobiti odgovor. Veseli duh razreda. Ako se nekome partija, Alena ne morate ni pitati slaže li se, on je uvijek za party. Samo neka je veselo. IJUJUJU. Kiara Petric – Osoba koja je promijenila najviše imena/prezimana u školi. Od Klare, Kjare pa i onog ć na kraju prezimana koje tamo ne treba biti. Sportašica kojoj osmijeh ne silazi s lica. Njoj je sve smiješno, čak i kad je situacija ozbiljna pa ne čudi da pitanje koje joj profesori najčešće postavljaju glasi: „Kiara, Što je smiješno“. Lucija Petričević – Cijene kave na Luciju ne utječu. Da preko noći kava poraste na 10€ Lucija bi ju kupila. Glavno pitanje svakog školskog dana njoj nije „Kad zvoni?“, već „'oćemo na kavu?“. Iako slaba u koljenima, jaka je na riječima stoga, ako vam ikad zatreba pomoć u nekoj raspravi zovite Luciju. Melani Skender – Kod Melani je sve po PS-u. Sve četiri godine uspješno je rješavala matematičke zadatke kako u školi tako i na natjecanjima. Budući da joj matematika nije nepoznanica, sigurni smo da je već izračunala koliko će ju koštati putovanje u Grčku – because they have pretty beaches. Lara Sučić – Ako osjetite miris prženog, nisu u pitanju šnicle – to samo Lara roasta cijeli razred. U najstresnijim situacijama, Lara ozbiljnost pretvara u humor što uvelike olakšava situaciju, a svaki test i odgovaranje riješi logičkim zaključivanjem i općim znanjem (iako svi znamo da je učila cijelu noć). Tea Vinković – Kažu da tijelo čini oko 70% voda. U Teinom slučaju postotak je zasigurno veći. Boca vode na stolu od 0.75 l uvjet je bez kojeg ona ne može. Osim hidratacije, uz Teu svi povezujemo i njezin osmijeh koji dominira razredom, a koji joj koristi u brojnim situacijama (pogotovo na nekim odgovaranjima. Matea Vomš – Nju ćemo sigurno pamtit i po jednom, a to je po kosi. Jedini đinđer u razredu, za kojeg u početku nismo znali boji li kosu ili je stvarno prirodno takva. Također, Matea je uvijek spremna pomoći bilo kome bez obzira na sve (osim ako ju ne naživcirate... tada će vam okrenuti očima). I za kraj, temelj našeg razreda, naša dvadeset i prva karika – razrednica Silvija Profusek. Draga razrednice, hvala Vam što ste bili naš glas razuma i mirna luka kroz sve ove četiri godine. Hvala vam na beskrajnom strpljenju dok ste iz nas izvlačili odgovore i pokušavali ostvariti dijalog, ali i na svakoj onoj sitnici kojom ste nas iznenadili kada biste nas se sjetili. Kave na koje ste nas vodili nisu bile samo kave, već trenuci u kojima smo se osjećali kao ekipa, a ne samo učenici u imeniku. Vi ste raska kakva se samo može poželjeti – ona koja nas razumije, bodri i nikada ne odustaje od nas, čak i kad smo previše tihi. Nikada vas ne bismo mijenjali i zauvijek ćemo vam biti zahvalni na svemu što ste nas naučili o školi, ali i o životu. Ove četiri godine proletjele su brže nego što smo mislili. Iz ove škole izlazimo kao zreli, mladi, obrazovani ljudi, ali uspomene na 4. b, naše ekskurzije, šale i zajedničke trenutke ostat će urezane u velikom sjećanju. Možda se sada putevi razilaze, ali ono što smo izgradili kao razred nikada neće izbljedjeti.

4. c

Sanja Mijakić, prof.

Anja Belvanović

Ne predaj se nikad,
osim kad moraš!?

Antea Spajić

Netko me sabotira.

Gabrijel Ostajmer

Nlje mi oprostila!

Borna Cindrić

Malo sam škicknuo
pojmove.

Luka Radoš

Izborna/obvezatna
lektira - nije pročitana.

Martina Sklizović

Padam... idemo
zapaliti?

Marko Marjanović

Pobjedniku se nikada
ne sudi po istini!

Ivano Marijanović

Elegancija...

Marta Bašić

A šta ako uspijemo?

Lara Brković

Odišlo ne čini čovjeka,
čine ga brkovi.

Lara Dramac

Na tu priču točka
stavljena...

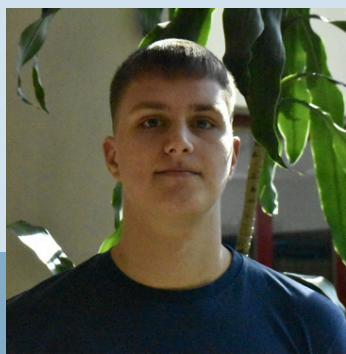

Marta Koprčina

Napokon gotovo!

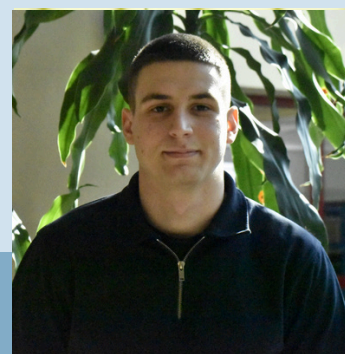
Helena Nikolić
Heli! Heli! Lama
azavtani?!

Marin Flanjak
Naravno! Evo nekoliko
ideja za rečenice za
godišnjak.

Matea Božić
Božić odlazi!

Neven Grubišić
Perač gradskih
izloga.

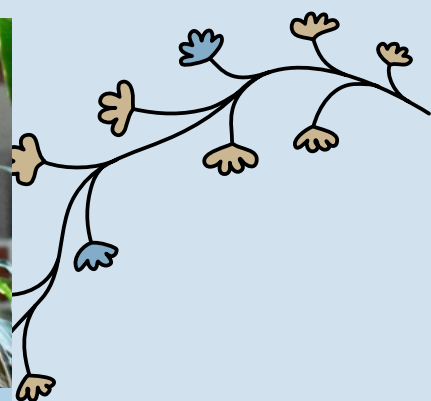
Petra Petrović
Nitko se podignut
nije digao.

Nina Brataljenović
Šta će ti pjevačica?

Ana Ćurić
Šou...

POKAZALI SMO SVOJU PRAVU STRANU, ONU GLASNIJU, DUHOVITIJU I PONEKAD MALO PROBLEMATIČNU, ALI UVIJEK ISKRENU!

Četiri godine gimnazije. Jedan razred. Bezbroj (ili da se izrazimo kako nas je naša profesorica Stilinović naučila, beskonačno mnogo) priča i ovo je naša. „Ne znamo tko je, ali pretpostavljamo da su to bili cekavci“ rečenica je koju ste mogli često čuti u ove četiri godine dok je ovu školu pohađao fenomen „C“ razreda. Ako ste nas upoznali na početku, rekli biste miran i povučen razred i ne biste bili u krivu, barem nekoliko prvih tjedana. Nakon toga, 4. c je polako, ali sigurno pokazao svoju pravu stranu, onu glasniju, duhovitiju i ponekad malo problematičnu, ali uvijek iskrenu i svoju. Pa da krenemo redom. Prva u imeniku, osoba čije se predstavljanje prvih gimnazijskih dana većini urezalo u sjećanje, a to je Marta Bašić iz Viškovaca, uvijek nasmijana i vedra s puno pitanja. Nakon nje dolazi Anja koju će svi vjerojatno pamtititi kao tenisačicu, ali i sportašicu koja je u Poreču bila više puta nego u školskoj klupi. Ana i Matea, uvijek odlično sredene i spremne za šalu s prijateljicom iza, Larom br. 1. Legenda kaže da ona još uvijek nije odustala od ideje vikinga za norijadu. Dok mi pričamo o sirenama i mornarima, Lara negdje u pozadini već zamišlja kacige s rogovima i epski dolazak kao iz filma. Nina je pokazala izniman umjetnički dar, kako za crtanje tako i za pjevanje. Odmah nakon nje slijedi Lara br. 2 kojoj je svaki dan postavljeno isto čuveno pitanje; „Dramac, jel voziš u Žitopek?“ Čak i nakon što bi „poljubila“ stup ili kombi, Lara nije očajavala. Samo bi provjerila jesu li wi-fi bureci s mesom na suvozačkom sjedalu preživjeli udarac i nastavila dalje.

Zatim slijedi Borna, koji će samo malo, kako on kaže, škicnuti pojmove i koji će se rado oprostiti od odgovaranja iz najdraže nam fizike. Da se pita Marina, ovaj vrlo iscrpljujući govor najbolje bi napisao Chat GPT. Njegov kolega iz klupe Neven, od prvog je razreda pokazao svoj dar govora pa ga je tako predstavio i na Lidranu te će većini ostati u sjećanju i kao „perač gradskih izloga“. Marta br. 2 ili kako bi naša profesorica Vadlja rekla, Marta od Đakova, uvijek je sa svime bila prva upoznata i upućivala nas u sva nadolazeća događanja. Tu je i Helena – ako je ikad postojala osoba koja nas je spašavala od odgovaranja, to je definitivno bila ona te joj se ovim putem cijeli razred zahvaljuje na tome. Gabriel, naizgled tih i povučen dečko, ali samo do trenutka dok se ne „spoji“ sa svojim prijateljem iz klupe Markom, osobom koja nas je svojim izjavama često jako nasmijavala i sigurni smo da će svatko barem jednu od njih pamtititi. Ivano, drugi Mar(i)janović, nije dopuštao da profesorica Nikolina Mandić Matijević ukrade ni sekundu odmora. Njegova metoda paljenja zvučnika bila je suptilna, ali isplativa. Luka je osoba koja nikad nije propuštala priliku za šalu. Zapravo, ponekad imamo osjećaj da on ni ne traži priliku, on je jednostavno stvorio. Petra će često izgledati kao nekomunikativna i živčana osoba, ali to je samo zato što je tri puta pala glavnu vožnju.

Martina – jedina koja je znala „pasti“ usred sata i opet se vratiti među nas kao da je to sasvim normalan dio rasporeda. I za kraj, naša Antea, uvijek raspoložena za raspravu i kod nje će pravda uvijek biti zadovoljena. No, nešto joj nije išlo, a to je sarkazam koji je za nju postojao samo kao teorijski pojam. Prije predstavljanja razrednice, htjeli bismo se zahvaliti dvjema osobama, našoj bivšoj razrednici, Mireli Šunda, koja je s nama započela ovo važno poglavlje naših života. Zahvaljujemo joj na odličnoj komunikaciji i trudu kako bi se što bolje snašli na ovom putu i koja je uvijek htjela da ostanemo svoji i dosljedni sebi. Zatim, naša profesorica Ljiljana Medved koja je jedina bila dovoljno hrabra da preuzme odgovornost za čuveni „C“ razred i s kojom imamo trajne uspomene s nezaboravnog maturalca. I za kraj, naša razrednica Sanja Mijakić. Uz njenu pomoć prošli smo sve faze našeg razvoja – od „početnih oblika“ do zrelijih verzija sebe. U biologiji nas je naučila kako funkcionira život, a kroz svakodnevnicu s njom kako preživjeti školu uz minimalne posljedice (ako se držimo pravila, naravno). Bila je stroga kada treba, ali uvijek pravedna i, iako smo ponekad pokušavali pronaći rupe u pravilima, brzo smo shvatili da kod nje to baš i ne prolazi. Na kraju, možda nismo uvijek bili savršen razred po PS-u, ali zahvaljujući njoj, barem smo znali kako to treba izgledati. Hvala joj na strpljenju, podršci i trudu koji je uložila u svih nas devetnaest. Iako smo svi različiti, iako su nam ciljevi i putevi drugačiji, iz ovih klupa nosimo nešto što nam nitko ne može oduzeti, a to su zajedničke uspomene.

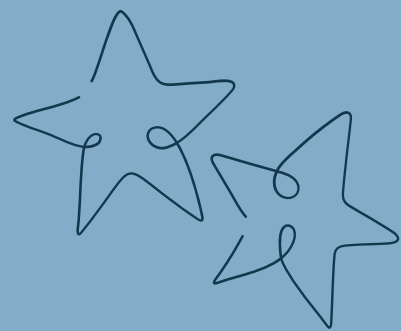
Iako se hodnicima škole znamo pune četiri godine, naša prava zajednička avantura počela je u drugom razredu. Od tada 2. c nije bio samo razred u imeniku, već moj svakodnevni izazov i ponos. Zajednica koju čine dva posebna svijeta: mojih 12 dama i mojih „7 veličanstvenih“. Mojih 12 dama bile su srce i razum razreda. Predstavljale su pravu simboliku broja dvanaest – broja koji označava savršen krug i potpuni sklad. Poput 12 mjeseci koji čine jednu godinu, svaka je od njih bila neizostavan dio našeg zajedničkog vremena. Taj nježni krug vjerno su čuvala naša sedmorica veličanstvenih. Ti su mladići bili naša snaga, nenametljivi i odani, pravi majstori u rješavanju svega „u hodu“. Ono što ih je činilo posebnima bila je vaša nevjerojatna svestranost. Malo koji razred se može pohvaliti takvim bogatstvom talenata. Među njima su se skrivali vrhunski sportaši u rukometu, nogometu, plivanju, tenisu i kickboxingu, ali i umjetničke duše u urbanom plesu, folkloru, pjevanju i sviranju. Neki su čak s posebnim žarom istraživali svijet ptica, poput pravih ornitologa. Bili su uporni i uspješni na svim poljima, od školskih klupa do sportskih terena. No, najljepše je bilo gledati zajedništvo izvan škole – odlazak na koncerte i onu posebnu tradiciju zajedničkog slavljenja rođendana naših „veličanstvenih“.

12 dama i 7 veličanstvenih

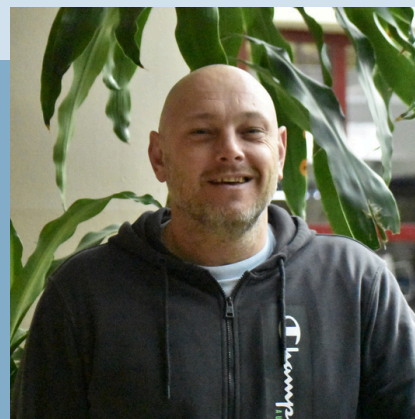

Hvala vam što ste to zajedništvo dijelili i sa mnom, šaljući mi fotografije s vaših druženja u sitnim satima vikendom. Te su slike govorile više od riječi – pokazale su da ste postali ekipa koja drži do svakog svog člana. Ipak, uz sav taj talent i energiju, ostali ste moji „samozatajni diplomati“. Priznajem, bili ste moj najdraži, ali i najteži zadatak – oni iz kojih sam često morala izvlačiti riječi. Koliko sam samo puta ušla u razred osjećajući da u zraku „nešto ima“, no na moje pitanje: „Ima li što novo?“, odgovor je uvijek bio kolektivan i savršeno uvježban: „Razrednice, sve je u redu, nema ništa novo.“ Danas, na kraju naše gimnazijske priče, moram vam priznati: ta vaša „šutnja“ i međusobna odanost zapravo su bile vaša najveća snaga. Naučili ste me da se ne mora uvijek biti najglasniji da bi se ostavio trag. Dragi moji, ostanite takvi – svestrani, odani jedni drugima i dosljedni sebi. Hvala vam što ste mi ove tri godine razredništva učinili nezaboravnima (iako ste mi detalje često prešućivali!). Sretno u osvajanju svijeta!

Vaša razrednica Sanja Mijakić, prof.

4. d

Marko Müller, prof.

Eva Nikolić
...Mi smo išle u školu visoke.

Ema Cindrić
Bolje ispasti glup, nego iz aviona.

Ivana Vidaković
Kronično neodlučna kada je kosa u pitanju.

Hana Bošnjaković
I što ćemo sad?

Lada Ivić
Odličan (3).

Iva Stipić
Ma, ej...

Hana Drga
Profesorima najveći izazov: Drga.

Lea Škvorc
Marta i ja ćemo...

Petra Grgić
Jedan kao nijedan.

Lara Bodo
Što reći...

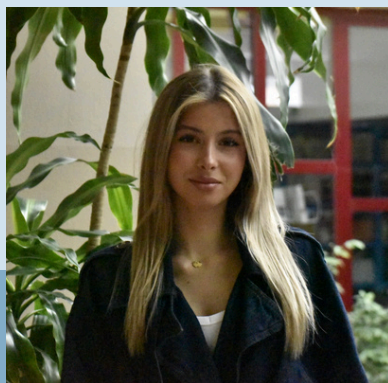
Lana Đumić
Svi ste vi išli u visoku školu.

Lana Kovačević
Došla na utorak.

Lana Svalina
U Antiku.

Marta Miličević
Lea i ja ćemo...

Mia Čotić
Too blond to
respond.

Lucija Petric
I ubiti...

Lucija Privara
Msilim da ću umrijeti u ovoj
kući.

Petar Vukadin
Piši 162.

Anđelina Kovačević
Nabolje tek dolazi.

GIMNAZIJA NAM JE BILA ODSKOČNA DASKA I RAZGIBAVANJE ZA NOVE ŽIVOTNE STAZE!

Naš je razred, kako mnogi kažu, fenomen đakovačke gimnazije baš zbog toga što ga po prvi puta u povijesti Škole čini 18 djevojaka i samo jedan dečko. Unatoč naizgled neobičnom sastavu, slovimo kao profesorima izuzetno drag razred jer kažu da u njemu uvijek vlada ugodna i pozitivna atmosfera. U zgradu gimnazije došli smo kao zbunjeni prvašići puni upitnika nad glavom, ali nedugo nakon što je prošlo tzv. "vatreno krštenje", započeo je show koji će svatko od nas pamtit i na svoj način.. Sada, kada se nalazimo na zalasku jedne životne ere, sa sigurnošću tvrdimo kako smo svi, upisom u ovu školu, ispravno postupili. Krenimo s ljepšom polovicom: Lara Bodo, naizgled povučena i tiha, na svakoj lektiri dominira, a pogotovo ako je u pitanju debata. U tim prigodama mogli ste samo priželjkivati da budete dio njenog tima. Lea Škvorc i Marta Miličević najčešće dolaze u duetu. Njih se moglo pronaći na stepenicama ispred učionice informatike kako isprobavaju novi zdravi snack. Marta nas je također svakoga dana iznenađivala dobro sklopljenom odjevnom kombinacijom, a Lea uvijenom ili na neki drugi način savršeno sruđenom kosom. Ispred njih u klupi sjedi Lana Đumić (Lana br. 1), koja je u svaki tmuran dan unijela šarenilo budući da joj je kosa vibrantno ružičaste boje, a i svojim je šalama u većini slučajeva bila originalna. Laninu prijateljicu iz klupe, Evu Nikolić, u školi ćete vidjeti samo ako vam se posreći. Petra Grgić i Lada Ivić od svih žive najbliže školi, ali su uvijek u razred ulazile posljednje. Kada bi stigle, Petra bi ubrzo nakon otvorila aplikaciju Zare ili neke srodne trgovine i počela puniti košarice, dok bi Lada s Lanom Svalinom (Lana br. 2) u klupi podizala atmosferu pjevajući, budući da nema te pjesme koju nisu znale. Legenda kaže da Lana i dalje nije odgovarala njemački, ali sigurno može nešto otpjevati...Iza njih nalazile su se Lucija Privara i Hana Bošnjaković.

Hana bi tugu izazvanu izjavom profesorice Povijesti: „Bit će ispravak” liječila kupovanjem u DM-u prije škole, pa je tako svaki dan Luciji pokazivala što je kupila. Lucija Privara osoba je s najviše nadimaka i to ne makar kakvih, a bilo bi pristojno da ih sada prešutimo. Emu Cindrić do sata engleskog rijetko čujemo, ali na njemu dobije dar govora budući da ga priča kao da je native speaker. Ako vas zanima bilo kakvo pitanje o konjima ili bilo kojoj drugoj životinji, možete se obratiti Ivi Stipić koja će vam odmah ponuditi točan odgovor, budući da o životinjama zna sve. S njom sjedi Mia Čotić koja je, kao jedna od rijetkih u razredu, najaktivnija u sportu, a kada nije na natjecanju, marljivo pravi bilješke iz povijesti za cijeli razred (povijest nam definitivno nije ležala, sorry). Iza njih sjede Lana Kovačević (Lana br. 3) i Lucija Petric koje se, iako nam se Lana pridružila tek u drugom razredu, jako dobro slažu te u njihovoj klupi uvijek vlada dobra atmosfera. Anđelina Kovačević, naizgled je povučena, ali izuzetno zanimljiva za razgovor o bilo kojoj temi. Ivana Vidaković i Hana Drga uvijek su uspješno zapričavale profesore, ako je toga dana na redu bilo ispitivanje na čemu im je cijeli razred vječno zahvalan. Točku na „i“ čini naš jedan jedini (u doslovnom smislu) Petar Vukadin. Iako su se u prvi razred upisala trojica dečki, Petar je bio hrabar te se odlučio nositi s toliko djevojaka. On je, kako se sam prozvao, naš Žvakomat, jer uz sebe uvijek ima žvake, i to onaj najveći paket, pa ih uvijek s nama bratski podijeli. Na samome kraju ostaje nam predstaviti glavu razreda, našeg razrednika Marka Müllera. On je zaslužan za svih devetnaest uspješno prohodanih puteva kroz gimnazijsko obrazovanje. Svojom nesputavajućom energijom i još opuštenijom atmosferom na satima kao i očinskim pristupom, uspio je u nama sačuvati djetinju iskru potičući na iskren razgovor i povjerenje na čemu smo mu zahvalni. Međutim, na koncu nas ostavlja u neznanju trebamo li ga pamtit i kao razrednika ili kao prijatelja... Nama je ovo bilo posebno životno iskustvo, a nadamo se da će i ovaj 4. d ostati njemu u lijepoj i trajnoj uspomeni. Da se izrazimo u kineziološkom duhu: Gimnazija nam je bila odskočna daska i razgibavanje za nove životne staze!

Drage moje i Petre,

došao je i taj trenutak kada se opraštamo jedni od drugih. Naš početak bio je prilično neuobičajen, dočeka sam vas u razredu koji se s vremenom mijenjao, a i mi zajedno s njim. Već na samom početku bili ste opušteni, ponekad (ili bolje rečeno često) brbljavi, ali i poprilično bezbrižni. U samom startu nitko nije mogao predvidjeti kako će se naš odnos razvijati. Bilo je tu svega, od rasprava oko dolazaka na nastavu, odnosa prema radu i obavezama, pa sve do onih tipičnih školskih „borbi“. No kako je vrijeme prolazilo, odnos je sve više jačao i postali ste mi jako dragi. U međuvremenu smo se sveli na jednog jezičara i dobili jednu jezičarku, pa sam zaključio da je najjednostavnije da se prebacim na obraćanje u ženskom rodu. Ekskurzija na BBB dala je naslutiti da se rađa odnos prepun humora, osmijeha i one fantastične vibre koju sam osjećao svaki put kada sam bio s vama. Maturalno putovanje to je samo potvrdilo, da se zapravo slažemo odlično.

Razvili smo odnos pun humora, osmijeha i fantastične vibre!

Vaša opravdanja, izostanci, „odlasci na preglede“, polaganja vozačkih ispita, „bolesti ljubimaca“, tulumi na maturalcu, humor, osmijesi, pozitivna energija i dobrota, sve će mi to ostati u lijepom sjećanju. Osjećam ponos i velika mi je čast što sam vam bio razrednik. Vaša sloga i međusobna podrška, osobito u težim trenucima, ostavili su trag koji se ne zaboravlja. Hvala vam na svemu što sam od vas naučio, hvala vam što ste mi potvrdili da sam izabrao pravo zanimanje, i hvala vam na svakom osmijehu i lijepoj riječi. Želim vam da ostanete vjerni sebi, puno sreće u daljnjem školovanju i životu. Vrata moje dvorane uvijek su vam otvorena. Jednom razrednik, zauvijek razrednik.

STAY BEAUTIFUL!

Peace.

Razrednik Marko

Mjesto za potpise: